ఈ వారం కథ

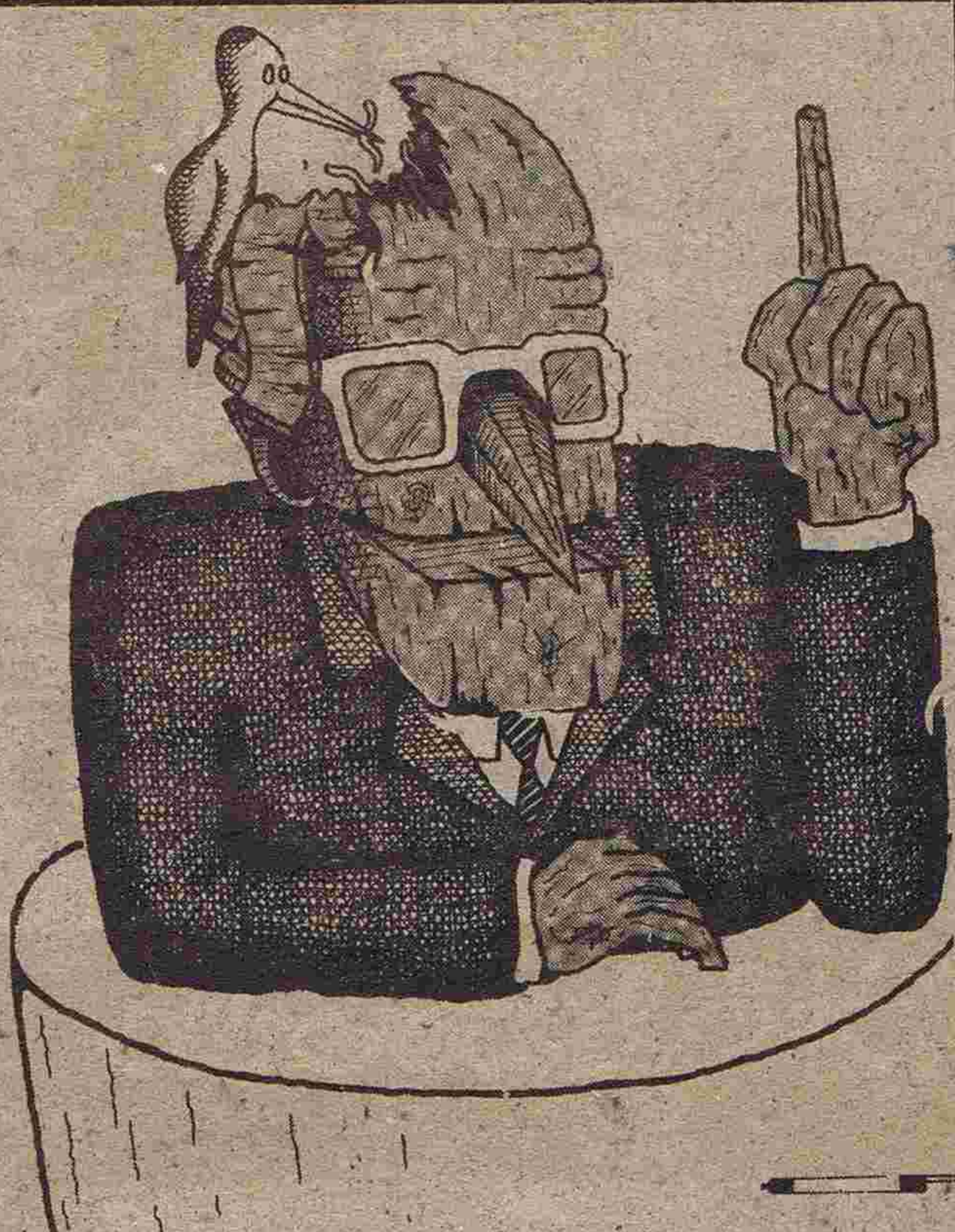

జంతువులు తమలో తాము మాట్లాడుకుంటూ ఉంటాయి. అందులో సందేహమేమీ లేదు. ఐతే వాటిని అర్థం చేసుకునే మనుషులు మాత్రం చాలా తక్కువమంది వుంటారు. నాకు అట్లా అర్థం చేసుకునే మనిషి ఒకరు తెలుసు. అతను నడివయసు మనిషి. మంచి మనసున్నవాడు. కాలిఫోర్నియాలో ఓమూల అడవులకూ, కొండలకూ దగ్గరగా ఉంటూ తన పొరుగునే ఉన్న జంతువుల్నీ, పిట్టల్నీ బాగా గమనించాడు. ఎంత బాగా గమనించాడంటే అవి ఏమంటున్నాయో వెంటనే మన భాషలో చెప్పగలిగేంతగా. అతని పేరు జిమ్ బేకర్. అతని ఉద్దేశం ప్రకారం కొన్ని జంతవుల కంతగా విద్యాగంధం ఉండదు. అవి చాలా మామూలుగా మాట్లాడతాయి. అలంకారయుక్తంగా మాట్లాడలేవు. ఐతే కొన్ని జంతువుల భాషాజ్ఞానం చాలా గొప్పది. భాషమీద అధికారంతో తడుముకోకుండా మాట్లాడగలవు. అందుకే అవి ఎక్కువ మాట్లాడతాయి కూడా. తాము చక్కగా మాట్లాడగలమని కూడా వాటికి తెలుసు. తమ భాషా చాతుర్యాన్ని ప్రదర్శించటంలో అవి ఆనందాన్ని పొందుతాయి. చాలాకాలం జాగ్రత్తగా గమనించాక అన్నిటిలోకి వడ్రంగిపిట్టలు మంచి సంభాషణా చతురులని బేకర్ నిశ్చయించుకున్నాడు.

వడ్రంగిపిట్ట

బేకర్ ఈరకంగా చెప్పాడు. వడ్రంగి పిట్టలు చాలా తెలివైనవి. వాటికి మిగిలిన పిట్టలకన్నా అనుభూతి చెందే శక్తి ఎక్కువ. పైగా తమ అనుభూతిని మాటల్లో చెప్పగలవు కూడా. అదీ మామూలు మాటల్లో కాదు. గ్రాంథిక భాషలో, అలంకారాలూ, సమాసాలతో మిరుమిట్లు గొలిపే భాషలో చెప్పగలవు. ఆ పిట్ట మాటల కోసం తడుముకోవడం అంటూ ఎప్పుడూ ఉండదు. మనుషులు కూడా అట్లా మాట్లాడలేరు. ఈ వడ్రంగి పిట్ట మాట్లాడినంత వ్యాకరణ యుక్తంగా యింకో పిట్టగానీ, జంతువుగానీ మాట్లాడలేదు. పిల్లి అన్నింటిలోకి మంచి వ్యాకరణం మాట్లాడగలదని పేరు. నిజమే. కానీ పిల్లులకు కోపం వచ్చినప్పుడూ, ఏ అర్థరాత్రో దేనికోసమో పోట్లాడుకుంటున్నప్పుడు వినండి పిల్లుల వ్యాకరణం సొగసు. ఇక మీరు నోరెత్తలేరు. చాలా మంది అమాయకులు, పోట్లాడుకుంటూ పిల్లులు చేసే చప్పుడు భయంకరంగా ఉంటుందనుకుంటారు గానీ నిజానికి భయంకరంగా ఉండేది అప్పుడవి చేసే వ్యాకరణ ప్రయోగాలు. ఈ వడ్రంగి పిట్టలు వ్యాకరణ దోషాలతో మాట్లాడగా నేనెప్పుడూ వినలా. ఒకవేళ తప్పిజారి మాట్లడినా అవి మనుషుల్లాగే సిగ్గుపడి నోరు మూసుకుని అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోతాయి.

వడ్రంగిపిట్ట ఒంటిమీద రెక్కలున్నాయి. గనుక అది పిట్టే. అది ఏ చర్చికీ చెందదు గనక కూడా అది పిట్టేనని నిశ్చయంగా చెప్పొచ్చు. లేకపోతే అది మనలాంటి మనిషే. దానికున్న సహజశక్తులూ, అనుభూతులూ, ఆసక్తులూ మానవ స్వభావానికి సరిపోతాయి. ఈ కాంగ్రెస్ సభ్యులకంటే ఈ పిట్టకు ఎక్కువ ఆదర్శాలేం లేవు. ఈ పిట్ట అబద్ధమాడుతుంది. దొంగతనం చేస్తుంది. మోసం చేస్తుంది. వంచిస్తుంది. చేసిన వాగ్దానాలు తరచూ మర్చిపోతుంటుంది. అన్నమాట తప్పకూడదనే విషయం నువ్వెంత శ్రమపడీ ఈ పిట్ట బుర్రలోకి ఎక్కించలేవు. అన్నిటినీ మించి ఎవరినైనా సరే విమర్శించగలదు. పిల్లికూడా ఆ పని చెయ్యగలదంటారా సరే. పోటీ పెట్టి చూడండి. మీ పిల్లి ఎక్కడుంటుందో తెలుస్తుంది. మరి మాట్లాడకండి. ఈ విషయాలు నాకు చాలా బాగా తెలుసు. మంచిగా చక్కగా చివాట్లు పెట్టడంలో కూడా ఈ వడ్రంగిపిట్ట అందర్నీ మించిపోతుంది.

ఔనండీ. ఈ పిట్ట అచ్చం మనిషే. ఈ పిట్ట ఏడ్వగలదు, నవ్వగలదు, సిగ్గుపడగలదు, ఆలోచించ గలదు. పథకాలు వేయగలదు, చర్చించగలదు. పుకార్లు పుట్టించగలదు, నవ్వించగలదు. తానెంత తెలివితక్కువ దద్దమ్మో కూడా మీకు మల్లేనే వడ్రంగిపిట్ట కూడా గ్రహించగలదు. బహుశ మీకంటే బాగా కూడా. అది మనిషి కాకపోతే పోనీ, మనిషే తాను వడ్రంగి పిట్టననుకోవచ్చు. ఈ పిట్టల గురించి నేనొక విషయం చెబుతా వినండి. ఇది నిజంగా జరిగిందే. నేను ఈ పిట్టల భాష బాగా అర్థం చేసుకుంటున్న రోజుల్లో ఓ చిన్న సంఘటన జరిగింది. ఏడేళ్ళ క్రితం నేను కాకుండా ఈ ప్రాంతంలో ఉండే ఒక్క వ్యక్తీ ఇక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు. అప్పటినుంచీ అదిగో అతని ఇల్లు ఖాళీగానే వుంది. అది చెక్కలతో కట్టారు. ఒకటే పెద్ద గది. ఇక ఆదివారం నేనిట్లాగే వరండాలో కూర్చుని ఉన్నాను. నీలవుకొండల కేసి చూస్తూ, చెట్ల ఆకులు ఒంటరిగా గలగలమనడం వింటూ, పదమూడేళ్ళనుంచీ ఏ కబురూ తెలియని మా యింటి గురించి ఆలోచిస్తూ ఎండపొడలో కూర్చుని ఉన్నాను.

అప్పుడొక వడ్రంగి పిట్ట వచ్చి ఆ యింటి కప్పమీద వాలింది. వాలుతూనే 'అరే– నే నొకటి కనిపెట్టాను' అన్నది. అట్లా అంటుంటే నోట్లోంచి జారికింద పడిన ఓక్ పండును కూడా అది పట్టించుకోలేదు. దాని దృష్టంతా ఆ కనిపెట్టిన విషయం మీద ఉంది అది కప్పలో వున్న చిన్న కన్నం. అది తల ఒక పక్కకు ఉంచి చూసి మెరుస్తున్న కళ్ళతో పైకి లేచింది. రెక్కలు టపటపలాడించింది. "ఇది కన్నమే. అచ్చం అలాగే వుంది. కాకపోతే అప్పడనండి" అన్నది.

మళ్లీ తలవంచి యింకోసారి చూసింది. దాని కళ్ళు ఆనందంతో నిండిపోయాయి. రెక్కలూ, తోకా ఆడిస్తూ "ఇది చిన్న కంతే. ఎంత అదృష్టం. ఎంత చక్కని కంత కనపడింది" అంటూ కిందకి ఎగిరివచ్చి ఓక్ పండును తీసుకొచ్చి ఆ కంతలో పడేసింది. అంతలోనే ఆ పిట్ట ముఖంలో చిరునవ్వు మాయమయింది. నెమ్మదిగా ఏదో వింటున్నట్టుగా కూర్చుంది. పండు కన్నంలో పడిన చప్పుడే వినపడదేం అంటూ మళ్ళీ కంతలోకి చూసింది చాలాసేపు. తల పైకెత్తి ఒకసారి విదిలించుకుని మళ్ళీ ఇంకో వైపునుంచి చూసి మళ్ళీ తల విదిలించింది. ఆ కంతను పరిశీలించడం ప్రారంభించింది. అన్ని కోణాల్నించీ, చుట్టూ తిరిగీ అందులోకి చూసింది. ఏమీ ఉపయోగం కనిపించలా. కప్ప అంచుమీద కెగిరి కూచుని ఆలోచించి ఒకసారి కుడికాలుతో తల గోక్కుంది. చివరకు "నాకిది చాలా ఎక్కువే. పెద్ద పొడవైన కన్నం. ఇక్కడ ఆలోచిస్తూ కూర్చునే సమయం కాదు. చేయాల్సిన పని చాలా వుంది. ఏమైనా సరే దీని సంగతేమిటో చూడాల్సిందే" అన్నది.

మళ్లీ ఎగిరెళ్ళి యింకో ఓక్ పండు తెచ్చి అందులో పడేసింది. మరుక్షణమే అదేమయిందో చూడాలని కన్నంలో తలదూర్చింది. కానీ అప్పటికే ఆలస్యమయింది. కాసేపుచూసి తలపైకెత్తి నిట్టూర్చి "దీని దుంపతెగా యిదేమిటో మాయగా వుందే. ఏదారీ కనపడదు. ఏమైనా యింకోసారి చూద్దాం" అంటూ యింకో ఓక్ పండు తెచ్చింది. అది కన్నంలో పడేసి ఏమయిందో చూడటానికి ఎంతో ప్రయత్నించింది. కానీ ఏమీ లాభం లేకపోయింది. "ఇలాంటి కంత యింత వరకూ చూడలేదు. చాలా కొత్తరకంగా వుంది" అంటూ తెగ ఆలోచించింది. కాసేపటూ యిటూ ఊరికే తిరిగింది. తల ఊపుకుంటూ తనలో తాను మాట్లాడుకుంది. ఒక పిట్ట ఒక చిన్న విషయం గురించి అంత ఆలోచించడం నేనెన్నడూ చూడలా. ఆలోచన ముగిశాక మళ్లీ కన్నం దగ్గరకు వచ్చి అరక్షణం చూసి– "సరే నువ్వొక పొడవైన లోతైన కన్నానివే కావొచ్చు. కానీ నిన్ను ఓక్ పళ్ళతో నింపటం మొదలెట్టాను నేను. వంద సంవత్సరాలకైనా సరే నిన్ను నింపకపోతే నేనొక గాడిదనే" అన్నది. అలా అని అక్కడినించి కదిలింది. అట్లా పనిచేసిన పిట్టను మనం పుట్టాక ఎన్నడూ చూసి ఉండం. ఒక నీగ్రో వాడిలాగా ఆ పనిలో మునిగింది. రెండున్నర గంటలసేపు నిర్విరామంగా ఆ పిట్ట పళ్ళు తెచ్చి ఆ కంతలో వేయడం నిజంగా చూడాల్సిన దృశ్యం. మళ్లీ కంతలోకి చూడను కూడా లేదు. పండు తేవడం కంతలో వేయడం. అంతే చివరికి దాని రెక్కల్లో శక్తిలేకుండా పోయినప్పుడు ఆగింది. మంచు పెట్టిన కుండలా దాని శరీరం నిండా చమటలు కారుతున్నాయి. "ఇప్పుడు నిక్కావలసినన్ని పండ్లు వేశాననుకుంటా" నంటూ ఒంగి చూసింది. నిజంగా నన్ను నువ్వు నమ్మాలి. తల పైకెత్తేసరికి ఆ పిట్ట పూర్తిగా పాలిపోయి వుంది. "ముప్పయ్యేళ్ళపాటు ఒక కుటుంబానికి సరిపోయేటన్ని పళ్లు తెచ్చివేశాను. కానీ వాటిలో ఒక్కటైనా కనిపించదేం? ఒక్కటి కనిపించినా రెండు నిమిషాల్లో నేను చచ్చి మ్యూజియంలో వుండటానికి సిద్ధమవుతాను" అన్నది. మళ్లీ నెమ్మదిగా కప్ప అంచుమీదకు చేరుకుని కాసేపు నివ్వెరపాటు నుంచి తేరుకుని బుర్రను బాగుచేసుకుంది. అప్పుడు ఇంకో వడ్రంగిపిట్ట అటువైపుగా పోతూ ఈ పిట్ట ధ్యానాన్ని చూసి ఏమయిందని అడిగింది. ఈ పిట్ట మొత్తం విషయమంతా చెప్పి 'నా మాట నమ్మకపోతే స్వయంగా చూడు' అంది. ఆ రెండో పిట్ట వెళ్ళి చూసి 'ఎన్ని పళ్ళు వేశావ'ని అడిగింది. రెండు టన్నులకు ఏమీ తక్కువ వుండవు అన్నది ఈ పీడిత పిట్ట. రెండో పిట్ట మళ్ళీ చూసింది. కానీ దానికేమీ అర్థంకాలేదు. దాంతో అది ఓ కేకేసి మరి మూడు పిట్టల్ని పిల్చింది. అన్నీ వచ్చి ఆ కంతను పరీక్షించాయి. మళ్లీ ఈ పిట్ట చేత విషయమంతా చెప్పించాయి. మనుషులు ఎన్ని బుద్ధి తక్కువ ఆలోచనలు చెయ్యగలరో అన్నీ ఈ పిట్టలు చేశాయి. ఇంకా పిట్టల్ని పిల్చాయి. చివరికా కప్పంతా రంగు పూసినట్లుగా పిట్టలు వాలాయి. దాదాపు ఐదువేల పిట్టలు వచ్చాయి ఇక చర్చలూ, తిట్లూ, ఒకటేమిటి? ఆ మాటలు నువ్వింక వినలేవు. ప్రతి పిట్టా కన్నంలోకి చూడనూ తెలివంతా బైటపడేట్టట్టూ తనకంటే ముందుచూసిన పిట్ట చెప్పిన దానికన్నా భిన్నంగా ఉండేమాట చెప్పనూ. ఆ ఇల్లంతా కూడా పరీక్షించాయి. ఆ ఇంటి తలుపులు సగం తెరుచుకుని ఉన్నాయి. చివరికో ముసలిపిట్ట ఆ తలుపుల గుండా లోపలకు దూరి చూసింది. అక్కడ ఆ పళ్లన్నీ చిందర వందరగా యిల్లంతా పడి వున్నాయి.

ఆ పిట్ట రెక్కలాడిస్తూ అరిచింది. 'అందరూ ఒకసారిటు రండి. ఈ తెలివి తక్కువ పెద్దమ్మ ఈ యింటిని ఓక్ పళ్ళతో నింపాలని చూసింది' ఆ పిట్టలన్నీ మబ్బు ముక్కలా కిందకు వాలాయి. ప్రతి పిట్టా యింటిలోపలికి చూడనూ పొట్ట చెక్కలయ్యేలా నవ్వనూ–ఇట్లా చివరి పిట్ట వరకూ అదేపని చేశాయి.

ఒక గంటసేపు కప్పమీదా చెట్లమీదా కూర్చుని మనుషుల్లాగానే అదే విషయం గురించి మాట్లాడుకున్నాయి. ఆ పిట్టలకు హాస్యం తెలుసు. జ్ఞాపకశక్తి వుంది. అమెరికా దేశం అంతటి నుంచీ మూడేళ్ళపాటు వడ్రంగి పిట్టలు యిక్కడకు వచ్చి ఆ కన్నాన్ని చూసి వెళ్ళాయి. మిగిలిన పక్షులు కూడా వచ్చాయనుకోండి. అవన్నీ ఈ విషయాన్ని గ్రహించి ఆనందించాయి గానీ–

నోవాస్కోటియా నుంచి యోసిమీటికి వెళ్తూ వచ్చిన గుడ్లగూబకు మాత్రం యిందులో ఏ విశేషమూ కన్పించలా. ఐతే యోసిమిటీలో కూడా ఆ గుడ్లగూబకు అసంతృప్తే కలిగి వుంటుందనుకోండి.

మూలం: మార్క్‌ట్వైన్

అనువాదం: ఓల్గా